Po pierwsze, skarżąca utrzymuje, że wszczynając formalne postępowanie w sprawie omawianych taryf opłat i uznając je za nową pomoc przyznaną bezprawnie, Komisja dopuściła się oczywistego błędu w ocenie i naruszyła art. 88 ust. 2, ponieważ po pierwsze, nie było podstawy ku temu, aby uznać, że taryfy opłat stanowią korzyść powodującą powstanie pomocy państwa i po drugie, Komisja nie oceniła w sposób konstruktywny tego, czy taryfy opłat rzeczywiście stanowią dla skarżącej taką korzyść. Ponadto, skarżąca utrzymuje, co też potwierdza „decyzja z 1996 r.", że taryfy opłat odpowiadają cenom, które zgodnie z oczekiwaniami rozsądny podmiot rynkowy mógłby nałożyć w normalnych warunkach rynkowych, a zatem nie stanowią one dla skarżącej korzyści mogącej przybrać formę pomocy. Z kolei, decyzja z 2006 r., która nie dokonuje takiej oceny, ogranicza się jedynie do stwierdzenia, że taką korzyść ustanawiają taryfy opłat. W ten sposób Komisja miała odrzucić ustalenia przedstawione w poprzedniej decyzji oraz zawarte w obecnej decyzji uwagi o charakterze faktycznym, potwierdzające brak występowania takiej korzyści. Ponadto, skarżąca utrzymuje naruszenie przez Komisję spoczywającego na niej obowiązku właściwego uzasadnienia, który wynika z art. 253 WE.

Po drugie, skarżąca utrzymuje, że Komisja naruszyła zasady pewności prawa i uzasadnionych oczekiwań, skutecznie uchylając „decyzję z 1996 r." i kwalifikując taryfy opłat jako nową pomoc państwa, co jest wyraźnie sprzeczne z jej wcześniejszymi twierdzeniami. Skarżąca stoi na stanowisku, że wnioski wstępnie wysunięte przez Komisję obowiązują do momentu, w którym względy, stanowiące podstawę dla pierwotnej decyzji Komisji chwili, nie ulegną istotnej zmianie.

Po trzecie, skarżąca utrzymuje naruszenie przez Komisję art. 88 WE oraz ram proceduralnych, jakie przepis ten przewiduje dla istniejącej pomocy, jak również art. 1 lit. b) v) oraz art. 17-19 rozporządzenia (WE) nr 659/99 ([2]) oraz podstawowych zasad prawa wspólnotowego.

([1]) Dz. U. C 214 z 2006 r., str. 5.
([2]) Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. (Dz.U. L 83 z 1999 r., str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2006 r. — Komisja przeciwko Northumbrian Water

(Sprawa T-334/06)

(2006/C 326/159)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: R. Lyal, pełnomocnik)

Strona pozwana: Northumbrian Water Ltd (Durham, Zjednoczone Królestwo)

Żądania strony skarżącej

— Nakazanie pozwanej, Northumbrian Water Ltd.:

  — zapłaty na rzecz Komisji kwoty 561 732,65 EUR, obejmującej kwotę główną 443 307,67 EUR, wraz z kwotą 10 922,84 EUR tytułem odsetek za zwłokę obliczonych wg stawki 4,75 % od pierwotnie należnej kwoty (456 159,71 EUR) za okres od dnia 1 lipca 2002 r. do dnia 31 grudnia 2002 r., kwotą 99 795,87 EUR tytułem odsetek za zwłokę obliczonych od tej pierwotnie należnej kwoty wg stawki 6,75 % za okres od dnia 1 stycznia 2003 r. do dnia 28 marca 2006 r. oraz kwotą 17 790,00 EUR tytułem odsetek za zwłokę obliczonych od nowej kwoty głównej wg stawki 6,75 % za okres od dnia 29 marca 2006 r. do dnia 31 października 2006 r.;

  — zapłaty kwoty 81,98 EUR dzienne tytułem odsetek za okres od dnia 1 listopada 2006 r. do dnia całkowitej spłaty długu;

  — zapłaty kosztów niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W 1997 r. Wspólnota Europejska reprezentowana przez Komisję zawarła, między innymi z pozwaną, umowę mającą na celu wdrożenie projektu „Wytwarzanie energii elektrycznej w drodze gazyfikacji niskokalorycznej suchych nieprzefermentowanych osadów ściekowych" w ramach działań Wspólnoty w dziedzinie energii nieatomowej ([1]).

W 2000 r. pozwana powiadomiła Komisję, że podjęła decyzję o rozwiązaniu umowy ze względu na znaczne koszty. Komisja dokonała oceny wykonanych prac i uznała, że odpowiadają one etapowi projektowemu określonemu w umowie. W związku z tym Komisja bezskutecznie próbowała odzyskać zaliczki wypłacone pozwanej, w zakresie przekraczającym przewidywaną kwotę za wykonanie etapu projektowego, tj. za pierwszy etap wykonania umowy.

Na poparcie swojej skargi Komisja podnosi, że ogólne warunki umowy nie zobowiązują jej do zapłaty za wykonanie etapu projektowego kwoty większej niż przewidziana w umowie oraz, że przesunięcie środków budżetowych pomiędzy poszczególnymi kategoriami wydatków nie jest możliwe pomiędzy różnymi etapami wykonania umowy.

([1]) Decyzja Rady 94/806/WE z dnia 23 listopada 1994 r. przyjmująca program szczegółowy badań, rozwoju technologicznego i demonstracji w dziedzinie energii nieatomowej (1994 — 1998) (Dz.U. L 334, str. 87).